בו:

מהו דתימא ונממאה 2נממאה שני פעמים

אחד לבעל ואחד לבועל היכא דקא 6

מיתסרא בהא זנות אבל הא הואיל ואסורה

וקיימא אימא לא קא משמע לן: חוץ מן הקמן

לקמן כח.], ב) יבמותמה. ע"ש סח: קדושין עה:,

ג) יבמות נט: תמורה ל..

ע"ש ול"ען. ה) יבמות נה:, ו) ג"ו שם. ז) ובחהתי פרשה

עה:], י) [דף סח:], ל) [ויקרא כב], ל) [מיהא.

רש"ל], מ) [יבמות סח: קדושין עה:], נ) [בראשית רש"ל], מ

כב], ס) [קירושין סח.], ט) [ויקרא כב], ס) [דף סט.], ל) [ל"ל באלמנה לכ"ג

פ"ה], ל) [דף סח:],

ב) וועי׳ היטב תום׳ סנהדריו

נב: ד"ה פרט לאשת אחרים ומוס' קדושין כא: ד"ה אשת], **ס**) [ל"ל המנונא],

לובש"ם שלפנינו וכן בתום' שם בתמורה איתא

דאמרי רבנוז.

יבמות

,[.סט.], [מוספתא דבכורות

לב א מיי פ״ח מהלי סוטה הלכה א סמג עשיו נו טוש"ע אה"ע סי

איסורי ביאה הלכה א נומ״ח מהל׳ חרומות הל' יא] סמג לאוין כ (טור

לה"ע סימן כ): לד ג מיי' פ"א מהלי סוטה הלכה א סמג עשיו ע טוש"ע אה"ע איסורי ביאה הלכה ב [ג] ופ"ו מהל' תרומות הלכה ז סמג לאוין רצו טוש"ע אה"ע סימן ו סעיף

סוטה הלכה ו טוש"ע אָה״ע סימן קעח סעיף ב: לז ז מיי׳ פי״ח מהלכות איסורי ביאה הלכה א מיסורי ביחם הככה מ סמג לאוין קפא טוש״ע הה״ע סיי ו סעיף ח: לח ח מייי פ״ד מהלי היסורי מזבח הלכי

לם ט מיי פ"ג מהלי סוטה הלכה כד: בי מיי׳ פ״א מהלכות איסורי ביאה הלכ׳ י סמג לאוין כ טוש"ע אה"ע סימן כ סעיף א בהג"ה:

תוספות שאנץ י שחוף שבשרו נשחף ובלה ויבש ואין בו כח ובת״כ בקללות שנינו דוגמתו יש אדם שהוא חולה י ומוטל במטה אבל בשרו שמור עליו ת"ל את השחפת מלמד שבשרו ושחף ל״ה. מקנין על ידו פשיטא הוי כמו והוינן בה מקנין על ידו [פשיטא]. ופוסל בתרומה אם הוא אחד מז הפסוליז אם הוא אחד כון הפסולין המחללין את האשה כגון עובד כוכבים ועבד וחלל ונתין וממזר דקיימא לן בקידושין וביבמות דפסלי: מקנין על ידי עובד כוכבים מכאן מביא ר״ת ראיה באשה שנשתמדה לעבודת כוכבים ונשאה עובד כוכבים ונתגיירו היא נובו כוכבים ונוגייו דיאור ובעלה ואומר ר״ת דאסורה ליה כשם שאסורה לבעל כד אסורה לבועל ויש ר"ל כוכבים דכתיב וזרמת י ראיה מדאמרי׳ והא אסתר פרהסיא הואי ואמאי לא פריך אסתר ערוה היא אם איתא דעובד כוכבים עושה ערוה ופוסלה בביאתו אלא ש"מ מדלא כתיב הכי דאין עובד כוכבים עושה ערוה ואינו פוסל בביאתו ועוד מביאין ראיה מדפריך פ״ק דכתובות ולדרוש להו דאונס שרי משמע שאין עובד כוכבים פוסל בביאתו ומיהו אומר ר״ת דליתא דהא אמרי׳ הכא מקנין על ידי עובד כוכבים י. י. ואמרי' נמי כאשר אבדתי מבית אבי כד אבדתי ממד מבית אבי כן אבותי ממן [אלמא] דעובד כוכבים פוסל בביאתו והא דפריך שכבם זרע למה לי. כיון דאמרת מקנין ע"י שחוף: לשקינא לה שלא כדרכה. אל תסתרי עמו להבעל שלא כדרכה: משכבי אשה כחיב. הוקשו שני התם ולידרוש להו דאונס משכבותיה לכל דברים וכיון דנאסרת עליו אמאי לא הוי קינוי: דרך אברים פריצוהא בעלמא הוא. שוכב עמה בקירוב בשר: פריצוהא מי קאסר רחמנא. אשה על בעלה בהכי וכיון דלא מתסרא עליה בהכי פשיטא דלאו קינוי הוא: בנשיקה. משיק השמש באותו מקום: היינו דאסא קרא עולם היא ואינה עושה למעוטים. דלא תימא העראה היא: אלא למאן דאמר. ביבמות (דף נה:) העראה האמורה בתורה שהיא כגמר ביאה בכל העריות כדכתיב (ויקרא כ) את מקורה הערה את שארו הערה זו נשיקה מאי איכא למימר היכי מלית למימר דאתא קרא למעוטה הלא כגמר שום דבר ואז שרי והשתא דידע דלעניז זה מהני מה

אבל הא הואיל ואסורה וקיימא אימא לא קא משמע לן. תיתה הא שמעינן לה מאלמנה לכהן גדול דאסירה וקיימא לבעל ואפי׳ הכי איצטריך קרא דכי תשטה אשתו למעוטי הא לאו הכי הוה שותה וכן על מה שאמר איש אמר רחמנא ולא קטן נראה דדוקא

משתיה ממעט לה קרא אבל נאסרה על ידי בן תשע שנים ויום אחד אע"פ שאינו איש שהרי ביאתו פוסלת בתרומה כדאיתא בפרק אלמנה (יבמות דף סת.) ונסקלת הערוה על ידו כדחיתה בפ' ד' מיתות (סנהדרין דף נה:) ומקומו בפרק יולא דופן (נדה דף מה.) דומיא דכל עריות מקנא על ידן דלא אינטריך לאשמועינן אלא דשותות אבל דנאסרו פשיטא וכי משום דעריות נינהו גריעי: שחות. פירש רבינו חננחל שחינו בועל כדרכו ואינו מזריע

דתניאף איזהו מרוח אשך זה הקליטים שנכנס רוח באשכיו דברי ר"ע רבי ישמעאל אומר זה השחוף תימה אמאי נקט שמואל שחוף ולא נקט סרים ושמא שחוף הוי רבותא טפי:

אבל הא הואיל ואסירא וקיימא. תימא מאי קמ"ל רב הונא והא מתני׳ היא ע"י כל עריות מקנין וי"ל דהכי פירושו מי שנאסר בכל בת ישראל ע"י בעילת זנות אפילו אינה קרובתו ילא עובד כוכבים דבלאו הכי כל בת ישראל מתסרא וקיימא לגביה: יצא עובד בובבים שאין לו אלמנות וגירושין בה. פירש רש"י דנפקא לן מדכתיב אשר ינאף את אשת רעהו פרט לאשת אחרים תימה והא נפקא לן בקידושין בפרק האומרי מלא תתחתן בם וכמדומה דלא אתי קרא פרט לאשת אחרים אלא למעוטי ישראל הבא על העובדת כוכבים אשת עובד כוכבים וקמ"ל אע"ג דבעולת בעל יש להן ישראל בעובדת כוכבים פטורש:

למעומי בהמה. מימה דהכח משמע דבונות חליא מילתא אם כן רבא דאמר בפ' הבא על יבמתו (יבמות דף נד.) דיש זנות לבהמה מתני׳ למעוטי מאי וכי אית לן למימר דל"ל דשמואל או דרב ש הונא: בנא הא מילתא דאמרי רבנן אין זנות לבהמה. ה"ג נפ' כל האסורין (תמורה ל:) מנא הא מילחא א דאין זנות לבהמה אמר ליה לא נישתמיט קרא ונכתוב אתנן זונה וכלב א"נ הכי אתנן כלב וכו׳: אלא למאן דאמר העראה זו נשיקה מאי איבא למימר. וֹהיינו שמואל בפ׳ הבא על יבמתו (יבמות דף נה:) והכא אליביה דשמואל נמי מסקינן ותימה אדרבה איפכא מסתברא למאן דאמר העראה זו נשיקה וחשיבה ביאה גבי שאר עריות היינו דאיצטריך קרא הכא למעוטי אלא למ"ד העראה זו הכנסת עטרה ולא חשיבה נשיקה גבי שאר עריות הכא מאי אילטריך למעוטה:

דומה

[וֹכו׳]: יאיש אמר רחמנא ולא קמן ושאינו איש למעומי מאי אילימא למעומי שחוף והאמר שמואל שחוף אמקנין על ידו יופוסל בתרומה מקנין על ידו פשימא מהו דתימא ושכב איש אותה שכבת זרע אמר רחמנא והא לאו בר הכי הוא קמ"ל ופוסל בתרומה פשימא מהו דתימא ילא יחלל זרעו אמר רחמנא דאית ליה זרע ליחלל דלית ליה זרע לא ליחלל קמ"ל ואלא למעומי עובד כוכבים והאמר רב המנונא יעובד כוכבים מקנין על ידו דופוסל בתרומה מקנין על ידו פשימא מהו דתימא נממאה נממאה שתי פעמים אחד לבעל ואחד לבועל היכא דקמיתסרא בהא זנות אבל הא הואיל ואסורה וקיימא אימא לא קמשמע לן ופוסל בתרומה פשימא מהו דתימא זובת כהן כי תהיה לאיש זר אמר רחמנא דבר הויה אין דלאו בר הויה לא קמשמע לן דפסיל מדרבי יוחנן סדאמר רבי יוחנן משום רבי ישמעאל מנין לעובד כוכבים ועבד שבאו על הכהנת ועל הלוייה ועל בת ישראל שפסלוה שנאמר יובת כהן כי תהיה אלמנה וגרושה מי שיש לו אלמנות וגירושין בה יצאו עובד כוכבים ועבד שאין לו אלמנות וגירושין בה ואלא למעומי מאי א"ר פפא ילמעומי בהמה דאין זגות בבהמה מאמר ליה רבא מפרזקיא לרב אשי מנא הא מילתא דאמור רבנן יאין זנות בבהמה דכתיב לא תביא אתנן זונה ומחיר כלב וגו' י' ותניא "אתנן כלב ומחיר זונה מותרין שנאמר גם שניהם שנים ולא ארבעה ואלא שכבת זרע ל"ל מיבעי ליה ° לכדתניא ש"ז פרט לדבר אחר מאי דבר אחר אמר רב ששת פרט לשקינא לה שלא כדרכה אמר ליה רבא שלא כדרכה משכבי אשה כתיב אלא אמר רבא פרט לשקינא לה דרך אברים א"ל אביי פריצותא בעלמא היא ופריצותא מי אסר רחמנא אלא אמר אביי פרט לשקינא לה בנשיקה הניחא למ"ר י העראה יזו הכנסת עמרה אבל נשיקה ולא כלום היא היינו דאתי קרא למעומי נשיקה אלא למאן דאמר דאמר העראה זו נשיקה מאי איכא למימר לעולם לשקינא לה דרך אברים ומהו דתימא בקפידא דבעל תליא רחמנא ובעל הא קא קפיד

מהו דתימא נטמאה נטמאה שני פעמים. אמורים בפרשה ודרשינן ליה לקמן (דף ס:) אחד לבעל ואחד לבועל היכא דמיתסרא אבועל בהא סתירה משתעי קרא דנוהג בה דין סוטה אבל הא דאסורה כו': קמ"ל. דכי אתא קרא לגופיה אתא דהיכא דאינו קרוב לה נאסר

עליה על ידי קינוי זה ולאו למעוטי קרובים חתח: חיש חמר רחמנה. ושכב איש אותה: שחוף. שבשרו נשחף וכלה ויבש ואין בו כח. ובתורת כהנים" בקללות שנינו דוגמתו יש לך אדם שהוא חולה ומוטל במטה אבל בשרו שמור עליו תלמוד לומר את השחפתה מלמד שבשרו נשחף: מקנין על ידו כו'. כמו והוינן בה מקנין על ידו פשיטה: ופוסל בתרומה פשיטה. אם הוא אחד מן הפסולים המחללין את האשה כגון עובד כוכבים עבד חלל נתין וממזר דקיימא לן בקדושיןש וביבמותי (מ) דפסולין החשה בביחתן מובת כהן כי תהיה לחיש זרי כיון שנבעלה למי שזר אצלה פסלה: לא יחלל זרעו. מדלא כתיב לא יחל דרשינו שני חילולין אחד לה ואחד לורעה: דחים ליה ורע מחלל. את האשה בביאתו דלית ליה זרע לא יחלל: קא משמע לן. שמואל דפוסל. שמעינן ליה מהאם דאמר מקנין על ידי שחוף: ובת כהן כי תהיה לחיש זר וגו'. ומיניה נפקא לוש דפסולין פסלי לאשה בביאתן ומדאפקיה בלשון הויה נדרוש דאית ליה הויה מי שקידושין תופסין בה כגון ממזר נתין וחלל פסלי אבל עובד כוכבים ועבד הרי הן כבהמה וכיון דלית להו הויה לא נפסלו. עובד כוכבים אין לו קידושין בישראל דכתיב (ויקרא כ) איש אשר ינאף את אשת רעהו ותניא בסנהדריו (דף נב:) פרט לחשת (ב) חחרים אלמא לית להו אישות. עבד עם החמור כתיב בהוט שעם הדומה לחמור: מי שיש לו חלמנות וגירושין בה. הוא דכי אין לה זרע ממנו ושבה אל בית אביה מלחם אביה תאכלש דלא פסלה בביאתו יצא עובד כוכבים ועבד שאין לו אלמנות וגירושין בה שלא תפסו לו בה קידושין וכשמת אין שם אלמנות עליה. וביבמותם פריך אימא לקולא דמי שיש לו אלמנות וגירושין הוא דכי אית לה זרע לא מיכול אבל עובד כוכבים ועבד אפי׳ אית לה זרע מיניה תיכול והתם משני לה טבהבא על יבמתו. ומיהו שמעינן . [ליה מהא] דמקנין ע"י עובד כוכבים וחלה. מי שחינו חיש דמתני׳ למעוטי (ג) בהמה: דאין ונות לבהמה. אינה

תורה אור השלם 1. וְעָבֵר עָלְיו רוּחַ קִּנָאָה וקנא את אשתו והוא רוֹחַ קּנְאָה וְקְנֵּא אֶת יישמו והיא לא יישמו והיא לא וְקְנֵּ נְשְׁתִּוֹ וְהִיא נָטְמֶאָה: ר .2 והשקה את המים נטמאה אם והיתה וְהָיְתָה אָם נִטְמְאָה וְתִּמְעל מַעַל בְּאִישָׁה

בָה ובאו . המאררים וְצְבְּתָה בִּטְנָה וְנָפְּלָה יֵרֵכָה וְהָיְתָה הָאִשְּׁה יִרִּכָה וְהָיְתָה הָאִשְּׁה לאָלָה בְּקֶרֶב עַמָּה: במדבר ה כז רְשָׁכַב אִישׁ אֹתָהּ רְשָׁכַב אִישׁ אֹתָהּ

שְׁכְבַת זֶרֵע וְנֶעְלַם מֵעֵינֵי אִישָה וְנִסְתְּרָה וְהִיא נָטָמָאָה וְעֵר אֵין בָּה וְהִוא לא נִתְפָּשָה:

4. וְלֹא יְחַלֵּל זַרְעוֹ בְּעַמְיו בי אַנִי יִי מְקַדְשׁוֹ: ויקרא כא טו זיקרא כא טו בת בּהַן בִּי תִהְיָה.

לאיש זר הוא בתרומת הַקְּדְשִׁים לא תאבל: ויקרא כב יב

6. ובת כהו כי תהיה ס. יבור בנון כּי וּנְיְנֶּת אַלְמָנֶה וּגְרוּשָׁה וְזֶרֵע אֵין לָה וְשָׁבָה אֶל בֵּית אָבִיהָ כנעוריה מלחם אביה תאבל וְכָל זְר לא יאבל ויקרא כב יג בו. 7. לא תָבִיא אֶתְנַן זוֹנָה וייר בֶּלֶב בֵּית יְיָ אֱלֹהֶיךְּ לְכָל נָדֶר כִּי אַרטָדוּ יִדְּיִ יֶּעְלֹהֶיוּךְ גַּם תוֹעֲבַת יִי אֱלֹהֶיוּךְ גַּם שׁניהם: דברים כג יט 8. וְאֶת זְכָר לֹא תִשְׁכַּב משכבי אשה תועבה

הנהות הב"ח (ל) רש"י ד"ה ופוסל וכו׳ וריבחות דפסלי החשה: (ב) ד"ה ובת כהן וכו' פרט לאשת גכרי אלמא: (ג) ד"ה ואלא מי וכו' למעוטי מאי למעוטי :6036 נהמה:

מוסף רש"י

מנין לעובד כוכבים ועבד כו' שפסלוה. ישבט כו כהנת מתרומת בית אביה, ולויה וישראלית כגון שנישאו לכהו וילדו לו בנים וכשמתו בשביל בניהם, ואם בא עליה עכו"ס וענד פסלה מתרומה וכ"ש מכהונה (יבמות מה.). מי שיש לו

דומה אלמנות וגירושיז בה. שיש לו הדושיו, הוא דאינו פוסלה בניאמו מלשוב (קדושיו עה:) כגוו ישראל, הוא דכי מת חרע איו לה

נעשית זונה בבעילת בהמה ואינה

נאסרת על בעלה: אסנן זונה.

נתן טלה באתונה: מחיר כלב.

החליף כלב בעלה: אחנן כלב. שאם

אדם אומר לזונה היליך טלה והבעלי

לכלבי: מחיר זונה. היתה לו שפחה

זונה והחליפה בטלה. ומדקאמר אתנן

כלב מותר מכלל דלאו זנות הוא דאי

זנות הוא הוה חייל עלה שם אתנן: ואלא

ביאה היא לכל דבר חוץ משפחה חרופה: בקפידא דבעל סליא. דכתיב וקינא ובמדבר הן ובעל הא חזינן ליה דקפיד שהרי קינא לה על כך: פריך והא פרהסיא הואי . דלענין חלול השם אינו סבור דמהני ולכך מתרץ אהא נמי קרקע עולם היתה ואינה חייבת למסור עצמה

דלענין חלול השם אינו סבור דמהני ולכך מחרץ אחא נמי קרקע עולם היתה ואינה חייבת למסור עצמה בהיא קרקע עולם יעבור ואל יהרג וכן נמי לענין שפיכת דמים אם יאמרו לישראל נשליך אחרף על תינוק זה או נהרוג אותף יעבור ואל יהרג דהיי כמו קרקע עולם דהם זורקין אותו על התינוק ואינו שום הצליק לי התינוק ואינו שום האיש מספר בערוה לפי שאין קישוי אלא לדעת פי לשה אין אונס כלומר דיהרג ואל יעבור למה לי טעמא לפי שאין קישוי אלא לדעת פי אין אונס כלומר דיהרג ואל ישבור למה לי טעמא לפי שאין קישוי אלא לדעת פי דארי בכן [התורה כולה] יעבור ואל יהרג חוץ מע"ז וג"ע וש"ד אלא לפי מה דפרישית ניחא בהיכא כל [התורה כולה] יעבור ואל יהרג חוץ מע"ז וג"ע וש"ד אלא לפי מה דפרישית ניחא דהיכא כל [התורה כולה] יעבור להי להי טעמא לפי שאין קישוי אלא לדעת ואסור: מנין לעובד כוכבים ועבד שבאו על כהנת ועל הישראלית שפסלוה. וא"ת מאי קבעי מנין והא אית ליה לרי יוחנן דעובד כוכבים ועבד מביא על בת ישראל הולד ממור כדאמר בפרק עשרה יוחסין והשתא ממזר הוי מפסל בביאתו מיבעים ועבה של בת ישראל הולד ממור כדאמר בפרק עשרה יוחסין והשתא ממזר הוי מפסל בביאתו מיבעים ועבה בהבא על בת ישראל הולד ממור כדאמר בפרק עשרה יוחסין והשתא ממזר הוי מפסל בייאת היה אי נמי אווה אית היה אי ניהא וותף עדרה בולה מודיה היה אות בייבות הוא אית ליה להיה לבים היה היה אי ניהא היה אי ניהא ואליבא היה אי ניהו ואליבא דרבי יוחנן כיבים ועבד בי אינ פת היה אי נמי אותן והשתא ממזר הוי מפסל בביאתו מיבעים ועבה בייבות מות היה אי נמי אוראי ניהו ואליבא דרבי יוחנן היה אי נמי אוראי עלים שריה היה אי נמי אוראלית היה אי נמי אוראלים היה אי נמי אוראלים בייבות ואלה ליה בייבות הואלה היה בייבות בייבות בייבות מותר בייבות שחדר היה מייבות היה בייבות היה בייבות בייבות בייבות היה אי נמי אוראל הישבת היה היה מידים היה מידים היה בייבות היה אי נמי אורארים היה מיבים היה מידים היה בייבות היה אי נמי אורארים היה מיבים היה מיבים היה בייבות היה בייב

קמשמע לן אמר שמואל

ישא אדם

דומה